

podporována spořivost zvýšením bezpečnosti vkladů, tedy za účelem spíše veřejnoprávním. Zákon má na mysli peněžní ústavy, jež jsou příslušníky fondu, ne jako soukromoprávní věřitele, nýbrž jako souhrn vkladatelů, což vyplývá z § 16, podle něhož má býti poskytnuta v nejhorším případě aspoň taková výpomoc, by věřitelé mohli býti uspokojeni do 80% pohledávek. Tím jest vyloučen zásah jednotlivých věřitelů na výpomoc. Proto také brání § 20 tomu, by nárok na výpomoc proti fondu byl uplatněn soudně. Fond nemůže tudíž býti soudně donucen k poskytnutí nebo výplatě výpomoci, a nemělo by právního významu zabavení a přikázání k vybrání částek poskytnutých jako výpomoc příslušníkům fondu.

Rekursní soud hleděl právem k těmto skutečnostem a zamítl návrh na exekuci. Nemělo by účelu povoliti exekuci na pohledávky, o nichž jest již předem z návrhu patrné, že nejsou a nemohou býti po právu v ten způsob, by na ně mohla býti vedena exekuce.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 12. září 1931 č. j. R I 618/30-1. Dr. Jaroslav Koutník, v. r. s.

Při výměře výživného nutno za den podání návrhu pokládati již den, kdy návrh učinila u soudu matka dítěte, nikoli teprve den, kdy se k návrhu jejímu připojil kolisní opatrovník dítěte.

Oba nižší soudy rozhodly souhlasně, rekursní soud z těchto důvodů:

Základem řízení a jemu následujícího rozhodnutí byl původně návrh matky ze dne 14. XII. 1929, kdy tato žádala za vyměření alimentů pro manž. dítě v řízení nesporném proti otcí.

Ta okolnost, že matka svůj návrh pak doplnila a opatrovník po té k němu přistoupil, neznačí nic jiného, nežli, že byly tím odstraněny formální nedostatky návrhu, nikoli však, že učiněn byl návrh nový. Přistoupil-li opatrovník dodatečně k původnímu návrhu matky, logicky nutno souditi, že stalo se to s tím úmyslem, by alimenty byly přisouzeny ode dne původního návrhu ze dne 14. XII. 1929, jenž byl základem tomuto řízení. Proto rekursní soud nijak nesdílí názoru stěžovatele, že prý soud vyměřil alimenty částečně pro praeterita a že by v tom směru jen matka mohla uplatniti nárok podle §1042 obč. z. Následkem toho nebylo stěžovateli vyhověno.

Ani dovolací stížnosti nebylo vyhověno z těchto důvodů: Stěžovatel brojí proti souhlasným usnesením obou nižších soudů jedině proto, že mu bylo uloženo platiti výživné na nezl. syna již ode dne 14. XII. 1929, t. j. ode dne, kdy návrh na placení výživného byl učiněn matkou dítěte a nikoli teprve ode dne 26. VIII. 1930,

kdy k tomuto návrhu přistoupil kolisní opatrovník pro nezl. Jaroslava dodatečně zřízený.

Dovolací stížnost jest tu posuzovati podle § 16 nesp. pat., který ji připouští jen pro zřejmý rozpor rozhodnutí se zákonem, anebo se spisy nebo pro zmatečnost. Nejv. soud neshledal, že jsou splněny tyto mimořádné dovolací stížnosti.

Nejde tu o placení výživného za dobu minulou, jak míní stěžovatel, nýbrž jen o řešení otázky, zdali za den podání návrhu na placení výživného jest pokládati již den, kdy tento návrh učinila u soudu matka dítěte, či teprve den, kdy se k tomuto návrhu matčinu připojil jeho kolisní opatrovník. Tuto otázku rozřešil rekursní soud bez porušení zákona a stačí odkázati stěžovatele v té příčině na odůvodnění napadeného usnesení, k němuž se ještě dodává, že podnět k nespornému řízení a vyživovací povinnosti manželského otce k nezletilému dítěti může dáti také jeho matka, zejména je-li dítě v její výchově a výživě (§ 178 obč. z.) a že bylo povinností soudu podle § 270, 271, 187 obč. z. a podle zásady vyslovené v § 2, čís. 2 nesp. pat., by se postaral ihned a sám od sebe o zřízení kolisního opatrovníka pro nezletilé dítě.

R o z h o d n u t í n e j v. s o u d u z e d n e 6. března 1931 R I
140/31. Strnad.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Doc. Dr. Vladimír Solnař: **Zločinnost v zemích českých v letech 1914—1922 s hlediska kriminální etiologie a reformy trestního práva.** Knihovna Sborníku věd právních a státních, v Praze 1931.

Budiž tu předem podán obsah spisu, jak jej autor sám výstižně a zároveň koncisně nakreslil ve svém francouzském exposé ke spisu připojeném.

Autor, jenž se z části toutéž otázkou již zabýval ve článku *«La guerre mondiale et la criminalité en Tchécoslovaquie»* (Revue de droit pénal et de criminologie 1929), uveřejněném též ve Věstníku československé společnosti pro právo trestní 1930, řeší v § 1 otázku *m e t o d y* pozorování zločinnosti jako společenského jevu a pomůcky kriminální etiologie. Rozebírá dvě možné metody, totiž *m e t h o d u s t a t i s t i c k o u* (pozorování hromadné), která se zabývá pouze jedinou stránkou pozorovaných jevů a od ostatních stránek abstrahuje, kdežto pozorování *j e d n o t l i v ý c h* *p ř í p a d ů* hledí si každého případu v jeho celistvosti. Podle této metody tvoří jednotku pozorovaný případ, naproti tomu s hlediska kriminální statistiky jest jednotkou abstraktní vlastnost nebo podmínka. V poslední době bylo často pro kriminální etiologii doporučováno pozorování jednotlivých případů. Autor shledává tuto